

Hồi thứ nhất

Chốn phồn hoa bạo khách lần vào

Từ đời xưa, thành Dương Châu đã nổi tiếng là một nơi phồn hao đô hội. Người ta đã có câu:

"Lưng đeo mười vạn quan tiền, phen này cười hạc lên miền Dương Châu"

Sau khi Tuỳ Dụng để khơi sông Vận Hà, muốn đi miền Biện, Triết đều do đường thủy đạo này. Thành Dương Châu ở vào khoảng giữa sông Vận Hà nên càng náo nhiệt.

Đời Minh, Thanh nơi đây quy tụ những nhà buôn bán lớn và trở thành một thị trấn hưng thịnh vào bậc nhất thiên hạ.

Về triều Khang Hy nhà Mãn Thanh, phường Minh Ngọc trên bờ Tây Hồ đất Dương Châu còn là nơi tụ hội những danh kỹ lầu xanh.

Một hôm gặp tiết cuối xuân, đèn còn thấp sáng tỏ, những tiếng đàn náo, tiếng cười đùa xen lẫn với những sai quyền hành lệnh cho tiếng hát hăm rượu nổi lên tung bừng náo nhiệt trong ngõ tại phường Minh Ngọc. Thật là một chốn âu ca giữa cảnh tượng thanh bình.

Đột nhiên năm, sáu người lớn tiếng quát từ phía nam và mé bắc phường Minh Ngọc vọng vào:

- Những quân dê tiện, chó chết cùng phường làng chơi kỹ nữ hãy nghe đây: Bọn ta đến đây tra xét một tên can phạm, không quan hệ gì đến người ngoài. Vậy ai nấy phải im lặng không được la ó om sòm hoặc làm nhốn nháo. Kẻ nào không tuân lệnh hãy giữ vững cái đầu.

Nghe tiếng quát phường Minh Ngọc lập tức im lặng. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc tiếng đàn bà con gái la hoảng xen lẫn tiếng đàn ông ^^^.

Trong viện Lệ Xuân, phường Minh Ngọc đang bày yến tiệc. Mười ^^^ tay đại diêm thương ngồi ở ba bàn, mỗi người cặp kè một ả kỹ nữ.

Vừa nghe tiếng quát, ai nấy sắc mặt tái mét, xôn xao hỏi:

- Chuyện chi vậy?

^^^

- Phải chăng quan phủ đến tra án?

Đột nhiên có tiếng đập cửa ầm ầm như trống thúc. Bọn nô tỳ sợ hãi cuống quýt, chẳng hiểu có nên mở cửa hay không?

Tiếp theo nghe đánh "sầm" một tiếng, cổng lớn đã bị đập mở toang ra. Mười bảy, mười tám tên đại hán ủa vào. Tên nào cũng nai nịt gọn gàng, đầu bịt vải trắng, lưng thắt đai xanh. Tay chúng đều cầm binh khí hoặc cương đao, hoặc thiết xích, hoặc thiết côn sáng loáng.

Bọn diêm thương vừa thấy những đại hán này đã nhận ra ngay họ là những tay anh chị trong nghề buôn hàng lậu thuế.

Nên biết thời bấy giờ, nghề buôn phải chịu thuế má rất nặng, người nào chạy hàng lậu trốn thuế liền được một dịp phát tài lớn.

Thành Dương Châu là một nơi chứa hàng để tản đi các mặt trong miền Giang Bắc. Nhưng đây cũng là nơi tụ tập của phường Vong Mạng. Chúng kết thành đoàn để hành nghề. Bọn này rất hung hăng. Khi gặp đại đội quan quân chúng liền chạy toán loạn. Còn tiểu đội quan binh mà ra giọng phách lối là chúng rút binh khí để chống cự. Quan dân phường cũng làm ngơ không muốn can thiệp.

Bọn diêm thương chỉ biết những tay anh chị này là phường buôn lậu, chẳng bao giờ cướp đoạt khách thương hay chuyện rắc rối. Bữa nay bỗng chúng sấn vào phường Minh Ngọc làm cho họ phải hoang mang sợ hãi.

Một lão cõ ngoài 50 tuổi lớn tiếng ra lệnh:

- Những người trong nhà đều phải ra ngoài hết và đứng yên không được nhúc nhích!

Bọn diêm thương cùng kỹ nữ thấy chúng dữ dội như hung thần liền khiếp sợ cuống quýt đều đứng cả lên không ai dám trái lệnh.

Mấy cô kỹ nữ nhát gan sợ quá khóc oà lên.

Lão già lại quát:

- Cả những khách chơi cùng kỹ nữ tại các phòng khác cũng phải ra ngoài cho hết, không ai được ở lại trong phòng.

Tiếng quát trấn động của lão khiến mọi người phải ù tai.

Bọn thủ hạ của lão chạy đi lùng khắp các phòng. Hễ khách làng chơi hay ả kỹ nữ nào chậm chậm một chút chưa chạy ra kịp đều bị đá dúi hoặc bị bạt tai. Một số làng chơi cùng kỹ nữ chưa kịp vận quần áo tề chỉnh, trông lòi thối lốc thốc rất buồn cười.

Lão già lại quát hỏi:

- Bọn chúng đã ra hết chưa?

Một tên anh chị khác đáp:

- Dạ dạ! Mọi người ra hết cả rồi...

Đột nhiên trong căn phòng mé đông có người đồng dặc quát hỏi:

- Tên nào ở đầu lớn mật dám tới đây la hét ngang tàng, quấy rối cuộc mua vui của lão gia! Muốn chết thì vào đây!

Bọn anh chị tức giận lớn tiếng thoá mạ:

- Con bà nó! Yêu cầu tặc nào mà dám cả gan đến thế?

Lập tức ba đại hán cầm cương đao sùng sục chạy tới căn phòng mé đông. Tiếp theo những tiếng la, tiếng rú vang lên. Ba đại hán kia bị hất bắn ngược trở lại ngã lăn xuống đất.

Một tên đại hán bị cương đao đập vào trán, toé máu rồi ngất xỉu.

Những tên anh chị này đều là người hung hãn không sợ chết. Sáu tên nữa liền vọt tới căn phòng kia.

Lại mấy tiếng la inh ỏi nổi lên. Cả sáu tên đều bị đá ngã lăn xuống không đứng dậy được. Nhưng chúng chỉ lớn tiếng thoá mạ chứ không ai dám xông tới căn phòng kia nữa.

Lão già không nhìn được, tay chấp sau lưng, đồng dặc lên tiếng:

- Các hạ quả là bản lãnh cao thâm, xin cho hay tôn tính đại danh!

Người trong phòng nghe lão già hỏi vậy chẳng những không trả lời mà còn cất tiếng thoá mạ:

- Gia gia người họ gì là ta họ đó. Tên tiểu tử kia! Người quên cả tên ông nội người ư?

Một ả kỹ nữ vào trạc so tuổi đứng gần đó nghe người trong phòng nói vậy, bất giác nổi lên tròng cười khanh khách.

Một hán tử ở phe buôn lậu nhảy xổ tới tát thị hai cái khiến mắt nhắm đom đóm, chảy cả nước mắt nước mũi ra.

Đại hán vừa tát vừa quát mắng:

- Mẹ kiếp! Con dĩ thói tha này! Người cười gì vậy?

ả kỹ nữ sợ run không dám nói nữa.

Đột nhiên trong nhà đại đường bên cạnh, một thằng nhỏ cỡ 12, 13 tuổi lớn tiếng thoá mạ:

- Quân dê tiện! Thường khốn kiếp! Vì lẽ gì mà ngươi đánh má má ta tàn nhẫn như vậy? Người ra khỏi nhà này là bị sét đánh cháy tay rứt lưỡi. Người nuốt máu vào làm cho ruột gan tan nát.

Gã tiểu tử tuy còn nhỏ tuổi mà mồm mép thoá mạ không tiếc lời. Miệng gã thốt ra một tràng dài không biết bao nhiêu là câu ác độc.

Đại hán tức giận vô cùng vươn tay ra bắt thẳng nhãi.

Thằng nhỏ này chuyển động thân hình rất mau lẹ. Bóng người vừa lấp loáng gã đã đến đứng ngẩn ra sau lưng một tên diêm thương.

Đại hán phóng tay trái đẩy gã diêm thương té xuống. Tay mặt gã vung quyền nhằm đánh vào sau lưng thằng nhỏ một đòn thật nặng.

Ả kỹ nữ đứng tuổi thấy vậy kinh khiếp la hoảng:

- Xin đại gia tha mạng cho gã.

Mụ biết rằng thoi quyền của đại hán mà đánh trúng lưng thằng nhỏ tất gã sẽ bị thương.

Không ngờ thằng nhỏ này đều lẩn tránh rất mau lẹ. Gã lùn người xuống chui luôn qua dưới háng đại hán, đồng thời gã vươn tay nắm lấy âm nang hắn mà bóp thật mạnh.

Đại hán bị đau thét lên âm âm.

Đại hán thấy thằng nhỏ vừa tránh khỏi vừa bóp âm nang làm cho mình đau đớn thì tức giận vô cùng! Không nói tiếp hận, hắn vung quyền đâm vào mặt ả kỹ nữ đứng tuổi đánh "bóp" một cái!

Thoi quyền giáng xuống mạnh quá trúng mặt ả kỹ nữ khiến thị phun máu tươi ra rồi ngất xỉu té xuống.

Thằng nhỏ thấy mẹ bị thương nặng, quên cả sợ hãi. Gã liều mình nhảy xổ tới bên mẫu thân lớn tiếng vừa la vừa gọi:

- Trời ơi! Má má!

Đại hán vẫn chưa nguôi giận túm lấy sau gáy thằng nhỏ nhấc bổng lên toan vung quyền đánh gã thì lão già kia bỗng quát lên:

- Đừng rắc rối nữa! Buông gã ra đi!

Đại hán không dám trái lệnh lão già liền đặt thằng nhỏ xuống, nhưng hắn cũng phóng cước đá dít gã một cái thật mạnh khiến người gã lăn long lóc rồi đập vào tường đánh "bình" một tiếng.

Lão già lừ mắt ngó đại hán ra chiều tức giận. Đoạn lão quay mặt về phía cửa phòng đóng dặc giải thích:

- Bọn tại hạ là đệ tử ở Thanh Bang đi truy tầm một tên đồ đệ phản nghịch. Bọn tại hạ được tin tên đó ẩn mình ở trong phường Minh Ngọc này vì thế mới tới đây tầm nã. Tệ bang cùng các hạ vốn không quen biết lại không thù oán, cứ sao các hạ làm khó dễ với tại hạ? Người ta có câu: Nước sông không phạm vào nước giếng. Vậy mà các hạ thốt ra những lời vô lễ một cách phi lý. Xin các hạ cho biết họ tên để tệ bang chúa tra hỏi mới biết đường phúc đáp.

Người trong phòng cười nói:

- Các người truy nã đồ đệ phản nghịch thì mặc kệ người chứ có liên can gì đến ta? Ta đang hành lạc ở trong này, các người đã biết nước sông không phạm tới nước giếng thì đừng quấy nhiễu để ta phải cụt hứng.

Lão già tức giận nói:

- Trên chốn giang hồ, tại hạ chưa thấy ai vô lý như các hạ.

Người trong phòng lạnh lùng đáp:

- Ta vô lý cũng chẳng liên can gì đến người. Chẳng lẽ người có bà chị chưa chồng muốn vờ ta làm rể để kêu ta bằng thư phụ?

Giữa lúc ấy có ba người từ phía ngoài cửa len lén đi vào. Coi cách ăn mặc của chúng cũng giống phường buôn lậu. Một tên thân thể to lớn còn hai tên gầy khẳng gầy kheo. Nhưng cả ba đều lộ vẻ dũng mãnh.

Một gã gầy nhom tay cầm liễn tử thương khế hỏi:

- Lai lịch thành cha này là thế nào?

Lão già lắc đầu đáp:

- Ta đã hỏi họ tên nhưng hần không chịu nói. Không chừng gã họ ^^^ trốn tránh trong phòng hần cũng nên.

Hán tử gầy nhom vung cây liễn tử thương một cái. Lão già cũng rút cặp đoản kiếm dài chừng hơn thước ở sau lưng ra.

Đột nhiên cả bốn người nhất tề xông vào phòng.

Tiếp theo những tiếng khí giới chạm nhau vang lên. Trong phòng đã tiếp diễn cuộc chiến đấu ác liệt.

Hán tử thân hình cao lớn sử dụng cây trúc tiết cương tiên làm binh khí. Mỗi khi hần vung cây tiên rắc rắc là đồ vật trong phòng lại bị đập vỡ tan tành.

Lệ Xuân viện là một trong bốn đại viện tại phường Minh Ngọc ^^^. Những đồ đạc trong mỗi phòng ở viện này đều được chế tạo một cách rất tinh vi, đèn bằng gỗ lê, giường bằng gỗ màu hồng.

Những tiếng choang choảng tiếp tục vang lên không ngớt.

Lão già béo ỳ mắt đầy những thịt run bần bật. Miệng lão niệm Phật tựa hồ trong lòng đau xót.

Bốn tên hán tử quát tháo om sòm. Còn người khách ở trong phòng vẫn lặng lẽ không nói nửa lời.

Những người ở ngoài sảnh đường đều đứng tận đằng xa mà ngó lại, họ không dám tới gần vì sợ vạ lây.

Tiếng binh khí chạm nhau choang choảng mỗi lúc một ác liệt hơn.

Đột nhiên có người rú lên một tiếng thê thảm!

Đó là tiếng rú của một tên đầu mục bọn buôn lậu bị thương.

Tiếng khí giới đụng nhau chát chúa pha lẫn với tiếng ho hắng liên thanh. Hiển nhiên người trong phòng đã thở hồng hộc tựa hồ không chống nổi.

Bọn buôn lậu ngoài sảnh đường nghe tiếng người trong phòng nổi cơn ho thì đoán là bên mình đã chiếm được thượng phong, đều lộ vẻ vui mừng.

Đại hán kia tuy đánh ả kỹ nữ té xỉu, nhưng âm nang hắn bị thằng nhỏ bóp mạnh đau đớn vô cùng.

Hắn thấy thằng nhỏ ở bên tường đang lồm cồm bò dậy thì khí tức lại nổi lên, liền vùng quyền nhảy xổ lại đánh gã.

Thằng nhỏ né mình tránh khỏi, thoi quyền đánh không trúng.

Đại hán liền xoay tay tát thằng nhỏ một cái lộn đi mấy vòng.

Bọn gia nhân và diêm thương thấy đại hán hung tàn như vậy, nếu hắn còn đánh nữa thì thằng nhỏ đến bị uống mạng, nhưng không ai dám khuyên can.

Đại hán lại vùng quyền đánh xuống đầu gã.

Thằng nhỏ không còn đường tránh liền nhảy xổ về phía trước, đẩy cửa nhào vào phòng.

Những người ngoài sảnh đường đều ô lên một tiếng.

Đại hán ngăn người ra, không dám rượt theo vào phòng.

Thằng nhỏ tiến vào phòng rồi chỉ thấy tối đen không nhìn rõ chi hết.

Đột nhiên khí giới đụng nhau bật lên một tiếng “choang” rùng rợn, tia lửa bắn tung toé soi rõ trên giường có một người ngồi. Người này đầu quấn vải trắng, hình dạng trông mà phát khiếp.

Thằng nhỏ bật lên một tiếng la hoảng:

úi chao!

Tia lửa loé lên một cái rồi tắt ngấm, trong phòng lại tối om. Nhưng nhờ ánh đèn ngoài sảnh đường lọt qua khe cửa chiếu vào, gã dần dần nhìn rõ thì người kia đầu quấn vành khăn trắng tay cầm đơn đao vẫn ra chiêu nhưng rất chậm chạp.

Trong bốn tên hung đồ thì hai tên ốm nhất đã nằm lăn dưới đất. Hiện giờ chỉ còn hai người là đại hán cao lớn và lão già sử cặp đoản kiếm chiến đấu với người kia.

Người kia tay trái ôm ngực ho luôn mấy tiếng.

Thằng nhỏ tự hỏi:

- Người kia đã bị trọng thương lại phát binh thì chiến đấu với bọn hung ác đông người thế nào được? Ta nên trốn đi là hơn... Nhưng không hiểu tình hình má má bây giờ ra sao?

Gã nhớ tới mẫu thân bị đại hán uy hiếp và bị đánh ngất xỉu thì khí tức lại xông lên đến cổ. Gã đứng trước cửa phòng lớn tiếng thóa mạ:

- Quân chó đẻ! Tổ bà quân khốn kiếp...

Về sau gã càng thốt ra những lời thô tục bằng tiếng Quảng Đông.

Nguyên thằng nhỏ này là người Quảng Đông. Gã đến ở trong kỹ viện thành Dương Châu mấy năm rồi. Gã học chẳng thiếu câu thô lỗ tục tằn ở xứ này. Hiện giờ gã trong lòng nóng nảy, không làm sao được cứ chửi um lên.

Đại hán tuy không hiểu thổ âm tỉnh Quảng Đông, nhưng cũng biết đây là những câu chẳng tử tế gì. Hắn muốn xông vào bắt thằng nhỏ đánh gã như tử một phen cho hả giận, nhưng lại không dám tiến vào phòng.

Người ngồi trên giường uể oải phóng đao rất chậm chạp, nhưng chiêu số cực kỳ lợi hại.

Đột nhiên thanh đơn đao chém nghiêng đi một cái. Một tiếng “chát” vang lên, đơn đao đã chém sã vào vai bên trái đại hán cao lớn.

Đại hán “ối” lên một tiếng kinh thiên động địa, người hắn lảo đảo muốn té, nhưng hắn liều mạng cố gượng chống chọi.

Lão vung song kiếm đánh vào trước ngực người kia.

Người kia chuyển động không được linh hoạt vung đao lên vụt.

Giữa lúc bỗng nghe đánh “chát” một tiếng. Cây tiên của đại hán đã vào vai bên phải người kia. Thanh đơn đao của y rút xuống đất đánh “choang” một tiếng.

Lão già thấy vậy cả mừng, vừa quát tháo vừa phóng kiếm đâm lẹ tới.

Người kia mất tối sầm lại, xoay tay phóng chưởng.

Mấy tiếng lách cách vang lên rồi lão già bị bắn ra ngoài phòng chết ngay tức khắc.

Đại hán cao lớn chém sả vai mà vẫn còn đứng mãnh phi thường. Hấn vung cây cương tiên từ đập xuống đầu người kia.

Người kia đã sức cùng lực kiệt muốn chuyển động thân hình để né tránh cũng không thể được, chứ đừng nói đến chuyện kháng cự.

Kể ra sức lực đại hán cũng không còn mấy, nhưng hấn hít một hơi chân khí cố đánh chết người kia trước khi té nhào.

Thằng nhỏ thấy cơ nguy, vội xông lại, ôm lấy hai chân đại hán kéo mạnh về phía sau.

Người đại hán ít ra nặng đến 250 cân mà thằng nhỏ thì ôm nheo ồm nhất. Nếu là lúc bình thời thì gã lay chuyển đến mấy cũng không lay chuyển được, nhưng hiện giờ hấn đã bị trọng thương sắp té xuống rồi, hấn phải cố chống chọi mới đứng lại được. Thằng nhỏ ôm chân hấn kéo mạnh một cái đột ngột, khiến hấn ngã liền nằm lăn trên vũng máu không nhúc nhích được nữa.

Tên kia ngồi trên giường ho lên mấy tiếng rồi cười ha hả hỏi:

- Tên nào có giỏi thì vào đây đánh nhau nữa?

Thằng nhỏ xua tay lia lịa bảo y không nên khiêu chiến với người ngoài nữa.

Lúc lão già bị hất ra ngoài đụng mạnh vào cánh cửa. Bây giờ cánh cửa chọt mở ra chọt khép lại một cách tự động. ánh đèn ngoài sảnh đường chiếu vào trong phòng soi rõ mặt người kia đã nhuộm đầy máu coi rất khủng khiếp.

Bọn buôn lậu đứng ngoài sảnh đường nhìn không rõ tình hình trong phòng. Chúng chỉ biết bốn người đầu mục của bọn chúng đã bị uống mạng.

Người trong phòng thách thức không ai dám vào, lại quát lên:

- Những quân dê tiện kia Các ngươi không dám vào thì cũng phải giết cho kỳ hết, không để sót một mống, chứ chẳng buông tha!

Bọn diêm ^^^ (những tay anh chị chạy hàng lậu) la lên một tiếng rồi cầm đầu chạy. Chỉ trong nháy mắt bọn chúng đã tan đi hết sạch.

Người kia ngồi trên giường cười ha hả rồi bảo thằng nhỏ:

- Hải tử! Ngươi hãy... đóng cái then cửa lại.

Thằng nhỏ này rất khâm phục hạng người kia. Gã dạ một tiếng, chạy ra đóng cửa cài then rồi từ từ tiến lại trước giường trong phòng tối om.

Người kia lại gần bảo gã:

- Người lượm lấy mỗi thanh đoản kiếm ở dưới đất rồi đâm vào những xác chết, mỗi xác đâm mấy nhát. Bọn chúng đã chết rồi, bây giờ có sống lại cũng không phải là những tay kinh địch, chẳng có gì đáng ngại.

Thằng nhỏ nhìn thấy lờ mờ cũng lượm một thanh đoản kiếm lên. Trong lòng vẫn còn khiếp sợ, gã cầm kiếm mà chưa dám động thủ.

Người kia liền cười hỏi:

- Thằng quỷ nhất gan kia! Người chết rồi mà người không dám giết ư?

Thằng nhỏ bản tính quật cường nghe nói khích liền nổi hào khí vung kiếm lên đâm vào hai thi thể hán tử ôm nhất luôn mấy nhát.

Lúc gã phóng kiếm đâm vào đại hán cao lớn thì hán bỗng “ối” lên một tiếng!

Thằng nhỏ mới sực nhớ ra đại hán này mới bị chém sả vai rồi ngất đi chứ chưa chết hẳn. Gã sợ quá giật bắn người lên. Thanh đoản kiếm trong tay rớt xuống đất đánh “choang” một tiếng.

Người trên giường cười hô hố nói:

- Té ra người giết người sống, chứ không phải là người chết.

Đại hán run bần bật một lúc nữa rồi mới chết thật.

Người kia khẽ hỏi:

- Người có sợ không?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu tử... không sợ!

Tuy miệng nói thế, nhưng thanh âm run bần bật tỏ ra khiếp vía.

Người kia nói:

- Ai giết người lần đầu tiên không khỏi run sợ, nhưng sau giết người nhiều rồi dần dần quen đi thì không sợ gì nữa.

Thằng nhỏ lại dạ một tiếng.

Người kia lấp bắp:

- Người... Người...

Y dứt lời ngã lăn tựa hồ ngất xỉu, suýt té xuống đất.

Thằng nhỏ vội lại đỡ y, nhưng người y nặng quá, phải gắng sức đỡ lại được. Gã đặt đầu người kia xuống gối.

Người kia lại ho sù sụ một hồi rồi cất tiếng lắp bắp:

- Trà... lấy trà cho ta... mau lên!

Trong phòng bàn nghiêng ghế đổ, bình trà vỡ tan tành.

Thằng nhỏ vội rút then cửa chạy ra ngoài.

Lúc này mẫu thân gã cũng tỉnh lại rồi. Mụ vừa thấy gã ra liền ôm choàng lấy.

Mụ mừng quá đến rớt nước mắt hỏi:

- Hài tử! Ngươi... ngươi hãy còn sống ư?

Thằng nhỏ cười đáp:

- Má má ơi! Má má còn sống mà hài nhi cũng không chết.

Ngoài sảnh đường bọn diêm thương đã giải tán bỏ đi từ lâu rồi. Còn bọn gia nhân cùng kỹ nữ sợ hãi luống cuống, chẳng biết làm thế nào, nhón nháo cả lên.

Thằng nhỏ cựa mình ra khỏi lòng mụ chạy đi lấy bình trà và chung trà ở trên bàn rồi trở về phòng.

Gã toan rót trà ra chung thì người kia bảo:

- Đưa bình đây!

Thằng nhỏ cầm bình trà đặt kê vào miệng người kia rồi khẽ nâng đầu y dậy. Người kia uống ừng ực một hồi hết quá nửa bình trà rồi thở phào một cái ra chiều dễ chịu. Y nằm xuống khẽ bảo thằng nhỏ:

- Bọn diêm kiều bị ta giết mấy tên, chắc lát nữa chúng còn tụ lại mà khí lực ta chưa được hồi phục. Vậy ngươi nên lánh đi.

Y chống tay ngồi nhồm dậy, song tựa hồ đụng phải chỗ đau, bật tiếng rên la.

Thằng nhỏ lại nâng đỡ thì y bảo:

- Ngươi hãy lượm thanh đao cho ta!

Thằng nhỏ lượm thanh đơn đao ở dưới đất lên rồi ^^ người kia.

Người kia từ từ bước xuống giường, lão đảo mắt bước.

Thằng nhỏ liền ghé vai bên phải vào đỡ lấy nách bên trái y.

Người kia nói:

- Ta muốn ra ngoài. Ngươi đừng nâng đỡ ta nữa và phải lánh đi là hơn. Nếu để bọn diêm kiều trông thấy là chúng giết ngươi ngay đó.

Thằng nhỏ đáp:

- Mẹ kiếp! Chúng giết thì giết chứ sợ cóc gì? Đã là chỗ bằng hữu cần phải biết nghĩa khí. Đại thúc cần có tiểu điệt nâng đỡ cho mới đi được.

Người kia nghe gã nói vậy bất giác nổi lên tròng cười ha hả ra chiều khoan khoái. Tiếng cười xen lẫn với tiếng ho sù sù. Y lẩm bẩm:

- Thằng nhỏ này lại muốn bắt chước người lớn, thế này thì ^^

Người kia cười một lúc rồi hỏi:

- Người cũng nói chuyện nghĩa khí ư?

Thằng nhỏ ngừng đầu lên đáp:

- Sao lại không nói? Đã lên nghĩa kim bằng thì cùng nhau hưởng phúc và chia xẻ hoạn nạn mới phải chứ?

Nguyên ở thị trấn Dương Châu rất nhiều người ưa nói chuyện theo sách vở. Họ viên giải luôn những thiên cổ sự anh hùng hào kiệt trong chuyện Tam quốc chí, truyện Thủy hử v.v...

Thằng nhỏ này suốt ngày đêm ở ca lầu trà quán. Gã chạy lui chạy tới hầu hạ hoặc đi mua đồ vật cho họ để được thưởng tiền. Lúc nào rảnh gã lại đến ngồi bên bàn trà để nghe người ta nói chuyện cổ tích với nhau.

Gã béo bở mồm miệng mà lại tinh khôn. ở quán trà, gã gọi khách một điều đại thúc, hai điều đại thúc, nên khách hàng cũng thương yêu mà không nỡ đuổi gã. Gã nhớ chuyện sách rồi nổi anh hùng tính. Bây giờ gã thấy người này đã bị trọng bệnh mà còn giết liền một lúc được bốn tên đầu mục của bọn diêm kiêu thì đem lòng tính ngưỡng. Gã nhớ được những chuyện anh hùng hảo hán liền buộc miệng nói ra.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>